

PHẦN 24

Ngày thứ sáu Tom Lynch định mời Kate đi uống cái gì đó sau vở kịch. Đây là buổi diễn cuối cùng tại Minneapolis và anh muốn nói lời tạm biệt với cô em họ của mình. Anh cũng hy vọng là trong dịp này cô ta sẽ làm cho anh lên tinh thần trở lại.

Từ khi nghe Alice nói là cô có một người đàn ông khác trong đời, anh rất phiền muộn và vì thế mà mọi việc dường như đã hoàn toàn sai lệch. Người sản xuất chương trình của anh đã nhiều lần báo cho anh biết là phải nói chuyện với một giọng linh hoạt hơn và chính anh cũng nhận thấy là mình cũng không hăng say cho lắm trong các cuộc phỏng vấn.

Tối thứ bảy này bắt đầu vở kịch Show Boat tại rạp Orpheum và Tom rất muốn gọi điện mời Alice cùng đi xem vở kịch này với anh. Anh ngạc nhiên thấy mình lặp đi lặp lại nhiều lần những gì anh muốn nói với cô ta: “Lần này em có thể gọi thêm một phần bánh pizza nữa đấy”.

Vào tối thứ sáu, anh định đến phòng thể dục để tập một chút. Anh chỉ gặp Kate vào lúc mười một giờ và anh rất nóng ruột trong lúc chờ đợi.

Anh cũng phải nhìn nhận là anh thầm mong gặp được Alice tại câu lạc bộ, để được nói chuyện cùng cô, được nghe cô thú nhận là người đàn ông được mạo nhận kia có thể không phải là người đúng ý cô.

Khi ra khỏi phòng thay quần áo, Tom nhìn quanh mình nhưng hiển nhiên là Alice Carroll không có đến đây, ngoài ra anh cũng biết là suốt tuần này cô không hề có mặt ở đây.

Xuyên qua khung kính của văn phòng điều hành, anh thấy Ruth Wilcox đang nói chuyện với một người đàn ông với mái đầu hoa râm. Anh thấy Ruth lắc đầu nhiều lần và dường như nhìn thấy trên khuôn mặt cô ta lộ vẻ ghê tởm.

Thế ông ta muốn gì vậy. một sự hạ giá à? Tom biết đúng ra mình phải bắt đầu chạy rồi, nhưng anh hỏi coi Ruth có tin tức gì về Alice không.

- Tôi có một tin này có thể làm cho anh thích đó Tom, - Ruth tâm sự với anh.
- Anh hãy đóng cửa lại đi. Tôi không muốn chuyện này lọt vào tai các người tò mò.

Tom biết ngay tin này liên quan đến Alice và người đàn ông tóc muối tiêu vừa bước ra khỏi đây.

- Người này đang kiếm Alice, - Ruth thổ lộ với anh, giọng rất kích động. -
Bố cô ta đó.

- Bố cô ta! Thật phi lý, cô ta nói là cha mình đã chết từ lâu rồi mà.

- Có thể đó là những gì cô ta nói với anh, nhưng dù sao thì người đó vẫn là cha cô ta. Ít ra đó là điều mà ông ấy tự nhận. Ông ấy còn trưng hình cô ta ra nữa và hỏi tôi có khi nào thấy cô ta không.

Tom liền thấy bản năng phóng viên của mình trỗi dậy.

- Thế chị chính xác đã trả lời như thế nào? – Anh cẩn thận hỏi lại.

- Không nói gì hết. Làm sao biết được có phải là một thừa phát lại không, ai mà biết được. Sau đó ông ta có kể là bà vợ ông và người con gái có cãi nhau kịch liệt. Ông ta biết cách đây bốn tháng con gái mình đã đến định cư tại Minneapolis. Vợ ông ta đang đau nặng và bà ta muốn làm hòa với con gái mình trước khi chết.

- Đúng là một câu chuyện hoang đường, - Tom quả quyết đáp lại. – Tôi hy vọng là chị không có nói gì hết chứ.

- Đương nhiên là không rồi. Tôi chỉ bảo ông ta để lại tên và nếu người kia là khách của chúng tôi, tôi sẽ nói người đó gọi điện về cho gia đình.

- Rồi ông ta không có đưa tên cho chị cũng như cho chị biết ông ta đang ở đâu đúng không?

- Không.

- Chị có nhận thấy câu chuyện này kỳ lạ quá không?

- Ông ta có dặn tôi thật kỹ là đừng có báo cho cô ta biết là ông đang tìm kiếm cô ta. Ông ấy không muốn thấy cô ta biến mất một lần nữa. Tôi thấy

tội ông ta quá. Ông ta ràn rụa nước mắt.

Nếu như có một điều gì đó mà tôi tin chắc về Alice Carroll, đó là cho dù chuyện bất hòa trong gia đình có lớn đến chừng nào đi nữa thì cô cũng không bao giờ từ chối đi gặp lại mẹ mình trong lúc hấp hối.

Một ý nghĩ khác đến với anh ta, hấp dẫn hơn nhiều. Nếu như cô giấu anh ta về quá khứ của mình, người đàn ông mà cô tự cho là cô gắn bó trong đời có thể không hiện thực. Tom cảm thấy sáng khoái hơn nhiều.

Ed Sloane thường làm việc từ tám đến mười sáu giờ, nhưng ngày hôm đó đến mười bảy giờ ba mươi rồi mà ông ta vẫn còn trong văn phòng tại quận 19 với hồ sơ của Rick Parker để trước mặt. Cũng may hôm nay là thứ sáu. Có thể mấy nhân viên liên bang sẽ để cho ông ta yên trong buổi cuối tuần. Hai ngày vừa rồi vô cùng vất vả. Kể từ ngày thứ ba, khi Rick không đến trình diện đúng

giờ hẹn, mối quan hệ giữa bộ phận sở cảnh sát thành phố New York và văn phòng của ông tổng chương lý đã thật sự trở nên thù địch.

Điều làm cho Ed Sloane nổi khùng là trong lúc phải ngồi chờ hai nhân viên liên bang đến đây để truy tìm Rick Parker, thì ông biết được rằng Gary Baldwin có một nhân chứng đã thấy Rick Parker trong một khách sạn tại Stowe ngay bữa trưa mà Heather Landi có mặt.

Baldwin không báo cái tin này cho mình, Sloane nghĩ, nhưng ông ta biết là mình đang làm áp lực với Rick Parker và ông ấy không ngần ngại than phiền điều này với ông công tố nữa chứ.

Cũng may là ông công tố đã bao che cho mình, ông nhớ lại với nụ cười chua cay. Đối chất với Baldwin, ông công tố có cho ông ấy biết là sở cảnh sát đang có trên tay một vụ án mạng chưa được làm sáng tỏ, xảy ra trong quận 19, và ông ta nhất quyết tìm cho ra tên thủ phạm. Ông ta còn nói nếu như các nhân viên liên bang muốn hợp tác và thông báo cho bên ông các thông tin có thể hữu ích mà họ rất cần, thì điều đó cũng tốt thôi, nhưng chính cảnh sát New York đảm nhận cuộc điều tra chứ không phải bên liên bang.

Việc ông công tố đứng về phía ông mặc dù đã nghe ông tổng trưởng lý nhắc nhở là các chứng cứ quan trọng của vụ án biếtn mất từngăn tử của Sloane đã làm cho viên thanh tra này quyết tâm hơn nữa trong việc bắt cho bằng được Rick Parker.

Trừ khi anh ta đã chết rồi, ông tự nhủ, và đó cũng là một giả thuyết mà người ta cần phải nghĩ tới.

Dù sao thì việc Rick Parker mất tích cũng cho thấy là họ đang đi đúng hướng. Người ta sẽ hiểu rõ hơn tại sao anh ta không thể nào cất nghĩa được kẻ đã giết chết Isabelle Waring có thể tự xưng là một luật sư của một văn phòng nổi tiếng mà nó lại đúng là một khách hàng của công ty Parker & Parker.

Bây giờ người ta biết chắc là Parker đã có mặt trong khách sạn tại Stowe và Heather đã hoảng sợ khi thấy anh ta chỉ vài giờ trước khi chết.

Suốt bốn tháng sau cái chết của Isabelle Waring, Sloane đã lập lại thật chính xác cái lý lịch của Rick Parker. “Mình còn biết nhiều hơn anh ta có thể biết về chính bản thân mình nữa”, ông tự nói trong khi nghiên cứu lại một lần nữa tập hồ sơ dày cộm.

Richard J. Parker con. Con một. Ba mươi một tuổi. Bị đuổi hai lần ra khỏi các trường học nổi tiếng vì sử dụng ma túy. Bị tình nghi buôn bán ma túy, dù là không có bằng chứng xác thực (có thể vì nhân chứng đã nhận tiền để phản cung). Đã phải bỏ ra đến sáu mươi năm để kết thúc đại học, ở tuổi hai mươi ba.

Ông bố đã thanh toán tất cả các chi phí về các thiệt hại gây ra cho trường đại học sau một đêm ăn mừng thật sôi động.

Tiền đầy túi trong lúc còn đi học, xe hơi thể thao Mercedes cho ngày sinh nhật thứ mười bảy, căn hộ tại khu Tây công viên trung tâm khi nhận được bằng đại học.

Công việc làm đầu tiên và độc nhất tại Parker & Parker. Năm năm tại văn phòng trên đường 67 phía Tây, ba năm tại trụ sở chính trên đường 62 phía Đông.

Không khó khăn gì đối với Sloane để biết là các đồng nghiệp ở khu West Side coi Rick không ra gì. Một cựu nhân viên của Parker & Parker đã thổ lộ “Rick ngày nào cũng đi chơi đêm, đến sáng về say bí tỉ hay say chất cocaine để bắt đầu quậy phá hoạt động của công ty”.

Năm năm trước đây, người cha đã bỏ tiền ra để dàn xếp một vụ kiện quấy rối tình dục của một cô thư ký trẻ thay vì phải đối mặt với một vụ xì căn đản. Sau đó Parker cha đã cắt tiền chu cấp cho đứa con.

Các lợi tức hàng tháng của Rick bị đóng băng và anh ta chỉ được hưởng lương cơ bản và hoa hồng bình thường như những nhân viên khác.

Chắc ông bố đã học được cách đối phó với thằng con, Sloane nghĩ. Tuy nhiên kịch bản này có vẻ không đứng vững cho lắm: cách đối xử kia không phù hợp cho một thằng nghiện. Sloane đọc lại hồ sơ. Thế tên Rick lấy đâu ra tiền để mua ma túy và nếu như nó hiện vẫn còn sống, ai đã trả tiền để cho nó trốn?

Sloane rút một điều thuốc nữa từ trong bao luôn để trong túi áo vét.

Các thông tin liên quan đến cuộc đời của tên Richard Parker con luôn cho thấy một lược đồ bất biến. Mặc cho các cơn nổi khùng và mấy cú đập bàn, Parker cha luôn phải cứu giúp thằng con một khi nó gặp chuyện rắc rối.

Như ngày hôm nay vậy.

Sloane đứng lên trong tiếng cầu nhàu. Trên lý thuyết thì ông được nghỉ trong lúc cuối tuần và vợ ông định nhờ ông chùi rửa cái ga ra. Một dự định quan trọng đành phía bị tạm gác lại sau: việc chùi rửa ga ra phải chờ thôi. Sloane sẽ đến khu Greenwich tại bang Connecticut để có một cuộc nói chuyện với R.J. Parker cha. Phải, đã đến lúc nên đi thăm viếng cái cơ nghiệp đồ sộ nơi Rick Parker đã lớn lên và có được tất cả những thứ mà tiền có thể đem đến cho con người.